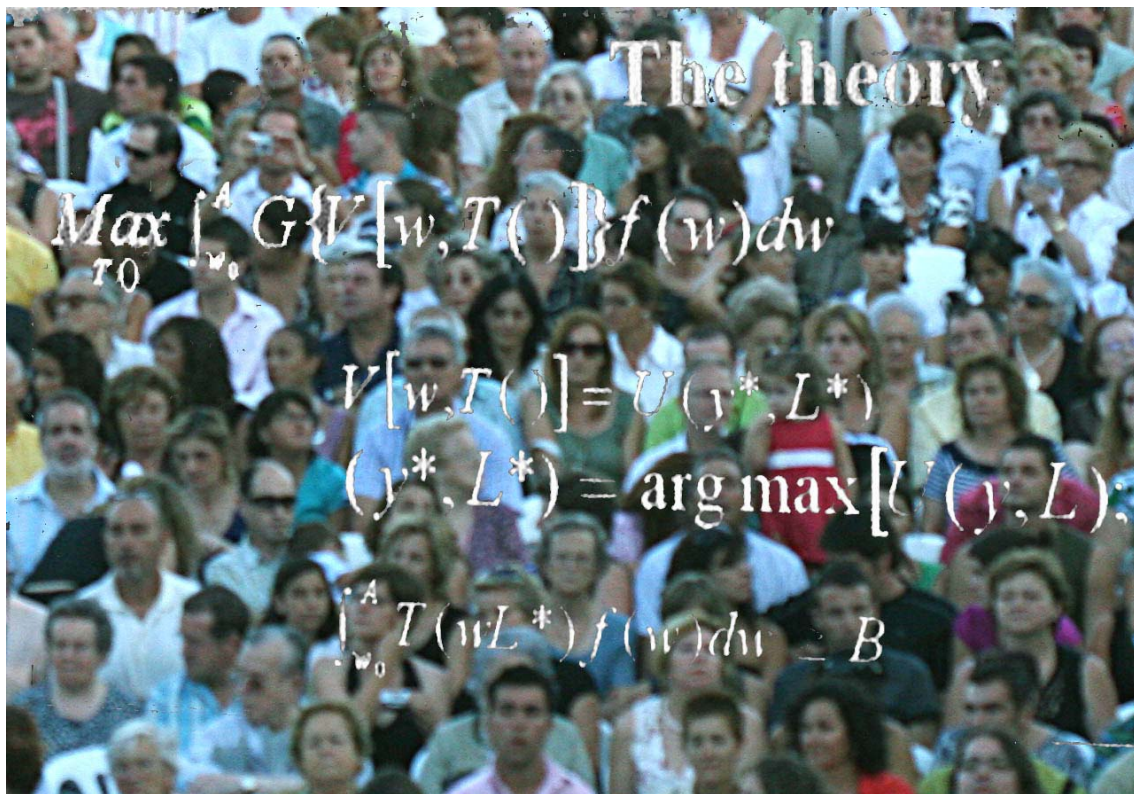

A la recerca del benestar

El grup encapçalat pel doctor Amedeo Spadaro, del Departament d'Economia Aplicada de la UIB, analitza els efectes de les reformes a l'Estat del benestar (*welfare state*) a través de la utilització de models econòmics i de microsimulació

Introducció

Quins efectes tindria sobre la població espanyola modificar l'actual tipus de l'impost sobre la renda de les persones físiques? Què passaria si s'instauràs un tipus únic i proporcional? En quina mesura s'hauria d'incrementar el salari mínim interprofessional perquè els índexs de pobresa minvassin?

Respondre a aquest tipus de preguntes suposa avaluar l'impacte del sector públic o la intervenció de l'Administració en l'economia i, més concretament, suposa analitzar els efectes de determinades reformes en allò que s'ha anomenat Estat del benestar (*welfare state*).

El concepte d'Estat de benestar, a voltes tan difícil de definir, va íntimament associat al paper assumit per l'Administració pública en la redistribució de la riquesa, en l'adopció de mecanismes de provisió i assegurança de la població i en l'adopció de mesures que puguin atenuar la desocupació i la recessió econòmica i, en definitiva, suposa la intervenció activa del sector públic a l'hora de regular el cicle econòmic. Naturalment la ideologia política dels governants serà decisiva a l'hora d'aplicar més o menys vehement alguns tipus de mesures.

Precisament són els impactes que provoca l'acció del sector públic en l'economia els que constitueixen els objectes de la recerca duta a terme pel grup d'investigadors que encapçala el doctor Amedeo Spadaro, professor de Microeconomia i Economia Pública del Departament d'Economia Aplicada de la UIB. Més en concret, l'anàlisi dels efectes de les reformes a l'Estat del benestar (*welfare state*) a través de la utilització de models econòmics i de microsimulació constitueix el camp de recerca en el qual l'equip de la UIB s'ha constituït en un grup de referència en l'àmbit de la investigació i la implementació d'aquests sistemes.

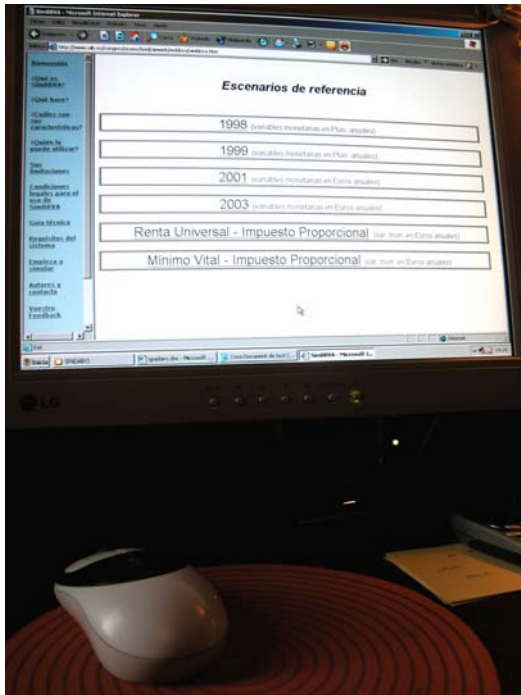
Però, com podríem definir el benestar? El doctor Spadaro aclareix que "en Economia hom defineix el concepte de benestar com el nivell de felicitat que una persona aconsegueix mitjançant el consum de béns i el gaudi de temps lliure.

Naturalment, augmenta el benestar quan s'incrementa la diversitat dels béns que poden ser consumits". Però, quines són les instàncies que permeten a la persona aquest consum de béns i aquest gaudi de lleure? Quins són els anomenats proveïdors de benestar?

L'Estat, la família i el mercat

Els tres pilars proveïdors del benestar són l'Estat, la família i el mercat. En l'anomenat Estat del benestar, és el primer dels esmentats aquell que assumeix el paper que en etapes anteriors assumien els dos últims. L'evolució de l'Estat del benestar en els països occidentals queda palesada si hom té en compte el pes del sector públic en el PIB, que passà de ser del 22,5% al 48,2% en els darrers cinquanta anys del segle XX. L'evolució de l'Estat del benestar en els països del nostre entorn s'ha produït d'una manera més o menys paral·lela a partir de la Segona Guerra Mundial. En el cas espanyol, però, l'endarreriment provocat per quaranta anys de dictadura ha hagut de ser compensat per un ritme molt accelerat, que des de la Transició democràtica ens ha permès convergir amb la resta d'Europa.

Tal com afirma el doctor Spadaro, "a la realitat els tres pilars del benestar es complementen. Així, per exemple, la imposició desincentiva el mercat, però gràcies als impostos l'Estat pot finançar prestacions i despesa pública. Així és possible compensar un decrement dels salaris nets. De la mateixa manera, l'Estat pot dur a terme actuacions que suposin un complement de la família com a proveïdor de benestar o bé perseguir la substitució del paper proveïdor d'aquesta. Un exemple ho pot aclarir: a Espanya els estudis universitaris d'un/a jove són finançats per l'Estat, ja que possibilita seguir una especialitat a canvi de pagar unes taxes molt reduïdes de matrícula, però també per la família, que, en la majoria dels casos, ha de fer front a les despeses de manutenció, habitatge, etc. En canvi, a Dinamarca l'Estat finança la formació universitària al cent per cent, ja

que permet al jove independitzar-se de la família mitjançant un subsidi".

L'exemple ens serveix per abordar una qüestió que no té una resposta senzilla: quins dels actuals models d'Estat del benestar són els millors?

Un dels àmbits de la recerca de l'equip d'investigadors que encapçala el doctor Spadaro consisteix, precisament, a tipificar els distints models d'Estat del benestar, una classificació per dur a terme la qual, com bé afirma, "cal abordar àmbits d'anàlisi que no són els que hom pot considerar com a típicament dels economistes. La nostra tasca suposa haver de contrastar dades amb antropòlegs, sociòlegs i psicòlegs, i també juristes".

Mesurar el grau de felicitat que un determinat model d'Estat de benestar proporciona als ciutadans suposa per a un economista haver de partir d'hipòtesis psicològiques molt concretes sobre el comportament dels agents econòmics. Però a més, perquè l'anàlisi sigui possible i es puguin extreure patrons de comportament de la població estudiada, cal renunciar a una gran part d'informació, simplificar l'anàlisi i atribuir a l'ésser humà

una conducta estrictament racional. D'altra manera el ventall de solucions possibles seria gairebé tan voluminós com la mostra d'individus.

Forçosament, explica el doctor Spadaro, "nosaltres hem de partir de la base que si una persona prefereix l'opció A a l'opció B i també prefereix l'opció B a l'opció C, sense dubtar-ho preferirà l'opció A a l'opció C. Aquesta relació lògica que nosaltres donam per bona, en realitat no sempre s'acompleix en la vida real i els psicòlegs en tenen proves a bastament. És a dir, tot i que sabem que la propietat de transitivitat no té per què ser certa, necessitam donar-la per bona. Si no fos així seria impossible establir patrons de comportament en una població i tampoc no seria possible establir una escala mètrica en la qual a cada situació possible es pugui associar-hi un grau de felicitat. Des d'aquesta perspectiva no és estrany que ens critiquin des d'aquelles disciplines que tenen en compte tots els aspectes idiosincràtics de l'individu, però si nosaltres ho féssim com ells no seria possible fer cap prospecció".

La microsimulació

Quins efectes tindria sobre la població espanyola modificar l'actual tipus de l'impost sobre la renda de les persones físiques?, preguntàvem al començament. Per contestar a aquest tipus de qüestió no solament ens cal simplificar l'anàlisi en premisses apriorístiques -considerar els individus com a éssers absolutament racionals, per exemple-, sinó també disposar d'eines capaces de tractar grans quantitats de dades. Vint anys enrere, tractar de respondre una pregunta com la formulada hauria suposat una tasca ingent en la qual s'haurien d'haver esmerçat mesos de càlcul i en la qual haurien d'haver participat un bon nombre de persones. Avui, en canvi, l'augment de la potència de càlcul dels ordinadors ha possibilitat el desenvolupament d'una nova especialitat en Economia Pública: la microsimulació.

Els darrers deu anys el gran avenç en la informàtica, la capacitat no solament d'emmagatzemar dades sinó també la possibilitat de realitzar càlculs més complexos a gran velocitat, ha permès fer passos de gegant en molts diversos camps del coneixement. Entre aquests instruments informàtics, els models de microsimulació en economia permeten, emprant bases de dades sobre les variables econòmiques i sociodemogràfiques de tota una població (la d'una comunitat autònoma, d'un país o de tot el planeta), aplicar algoritmes que reproduïen punt per punt els efectes que sobre la població d'estudi té qualsevol decisió politicoadministrativa quant a la redistribució de la renda: noves mesures de legislació fiscal, impositiva o de subsidis. D'aquesta manera, qualsevol mecanisme d'intervenció pública sobre la renda d'una població pot ser reproduït virtualment mitjançant aquests microsimuladors amb l'objectiu de detectar els efectes que provoca.

El doctor Amedeo Spadaro és un dels pioners a Europa quant a la construcció de models de microsimulació. Doctor en Teoria Econòmica per l'École des Hautes Études en Sciences Sociales (DELTA) de París i en Economia per la Universitat Autònoma de Barcelona, la seva tesi doctoral "Microsimulació de les reformes fiscals: tres assaigs sota una perspectiva europea", treball realitzat amb la direcció de François Bourguignon, exvicepresident del Banc Mundial, va ser una de les primeres tesis europees sobre aquesta línia de recerca.

Les noves tècniques de microsimulació daten de fa tan sols vint anys, i començaren en dos indrets del planeta: la Universitat de Cambridge, que treballava en sinergia amb l'Institut d'Estudis Fiscals de Londres, i el NATSEM de Canbera (Austràlia).

Paral·lelament sorgí a París el DELTA, com una unió dels departaments d'Economia de tres prestigioses institucions de recerca: l'Escola Normal Superior, l'Escola d'Alts Estudis en Ciències Socials i el CNRS. És al DELTA on el doctor François Bourguignon encapçala un tercer grup especialment actiu en la nova especialitat i és en aquest grup on el doctor Spadaro s'integra.

Des de 1996 fins a 2004 la Unió Europea va realitzar una important inversió per construir un model de microsimulació unificat per als quinze països de la UE. Aquest projecte va ser coordinat per la Universitat de Cambridge i reuní quinze grups de recerca, entre els quals es troba l'encapçalat pel doctor Spadaro. El projecte europeu despertà a Espanya un gran interès, que es va materialitzar en diversos projectes d'implementació dels models en els quals ha participat també el grup de la UIB, juntament amb altres equips constituïts els darrers anys, com el de la Universitat Autònoma de Barcelona o el de l'Institut d'Estudis Fiscals de Madrid. Aquests equips han treballat conjuntament en el desenvolupament de models per a diverses institucions públiques tant nacionals com autonòmiques.

D'altra banda cal destacar també que l'equip de la UIB ha desenvolupat un model de microsimulació per a la Secretaria de Desenvolupament Social del Ministeri d'Afers Socials de Mèxic. En concret, aquest sistema permet l'impacte del programa PROGRESA, un pla que persegueix l'escolarització dels menors residents en zones rurals (avui amb nivells d'escolarització mínims) mitjançant un subsidi per a les famílies. Finalment el grup desenvolupà un model de microsimulació per a la Fundació Banc Bilbao Vizcaya, el Gladhispania, que simula, a partir de mostres d'ingressos i d'altres variables rellevants procedents d'enquestes representatives de la població espanyola, els efectes derivats de l'estructura existent en l'impost de la renda i les cotitzacions socials, així com els efectes de possibles reformes en ambdues figures impositives.

D'aquest darrer projecte en sorgí un volum intitulat "Microsimulation as a Tool for the Evaluation of Public Policies: Methods and Applications", editat per la mateixa Fundació BBVA i que s'ha convertit en un manual de referència sobre microsimulació. A més, el model de microsimulació -el Gladhispania- és a l'abast de qualsevol ciutadà a l'adreça <http://www.gladhispania.es/>. A través d'aquesta eina, qualsevol persona pot avaluar els efectes de reformes en l'IRPF i les cotitzacions socials sobre la redistribució de la renda, la pobresa, el

cost recaptatori i la presència de beneficiaris i perjudicats pels canvis. Es tracta, doncs, d'un instrument que permet avançar en el coneixement dels efectes del sistema fiscal espanyol i les seves possibles vies de reforma.

La microsimulació, per tant, ha esdevingut essencial per avaluar els efectes de les polítiques econòmiques, fiscals i socials. No solament permet avaluar els sistemes actuals, sinó també reproduir hipotètics escenaris i avançar els efectes de possibles canvis en la població: canvis en l'escala de gravamen de l'IRPF.

Tal com diu el doctor Spadaro, "la microsimulació es converteix en un instrument cabdal de predicció per al polític. Si al polític l'interessa saber quin serà l'impacte d'un increment del 3% sobre el quart tram de l'IRPF a Espanya, voldrà que el model li doni informació sobre el que passarà amb la recaptació, amb el consum i el treball, així com qui seran els beneficiats i els perjudicats d'aquesta pujada. Naturalment els resultats dependran de les hipòtesis inicials sobre els comportaments dels distints sectors de població".

Microsimulació per augmentar el benestar de la població

Al cap i a la fi, mesurar quins efectes tindrà una qualsevol reforma impulsada per l'Administració en el consum, el treball, la renda dels habitants d'un determinat Estat, és una manera de predir si les mesures plantejades allunyen o apropen aquesta població d'un grau de felicitat que hom considera acceptable en un Estat del benestar.

Tal com explica el doctor Spadaro, "a través dels models desenvolupats estam en disposició de predir quins seran els canvis de comportament en els àmbits del consum, del treball o del temps lliure de la població davant un qualsevol canvi en el model d'Estat del benestar".

Així, per exemple, sobre la base de dades reals referides a una mostra de la ciutadania espanyola, l'equip del doctor Spadaro defineix a priori quin és el comportament en termes de consum,

d'hores treballades, de gaudi del temps d'oci, i la seva situació familiar (casat o solter, nombre de fills, etc.), etc., d'un determinat individu si rep un determinat sou brut i està sotmès a una determinada fiscalitat. El model, posteriorment, és capaç de predir canvis en el comportament de l'individu en funció d'una disminució o un augment del salari i de la fiscalitat.

En l'actualitat, el grup del doctor Spadaro desenvolupa simulacions d'aquest tipus sobre una mostra d'un milió de declarants espanyols. Aquest tipus de simulacions permeten detectar, tal com afirma el doctor Spadaro, "divergències entre la població de diversos Estats davant una mateixa mesura fiscal, per exemple. I, paral·lelament, també permeten detectar efectes semblants davant mesures distintes. Al cap i a la fi -indica-, el comportament, per exemple, de la població danesa davant una mesura qualsevol de l'Administració pública no és igual que el comportament de la població espanyola".

Un exemple concret: el benestar de la dona

Posem un exemple concret referit a un vessant de l'Estat del benestar per a un sector molt ampli de la població de qualsevol país: les dones. La majoria dels països occidentals han fet passos decidits per a l'emancipació de la dona i la seva inserció al mercat de treball. Una bona mesura del pes social adquirit per la dona

ens pot venir a l'hora de calcular quin és el seu pes específic al moment de negociar amb el company sobre un aspecte clau de la vida en parella: l'administració dels recursos.

A la taula 1 apareix en percentatges el pes específic de cada membre d'una parella en quatre Estats europeus diferents i per a quatre situacions distintes, segons que la parella tingui o no tinguï fills i si la dona treballa o no treballa fora de casa.

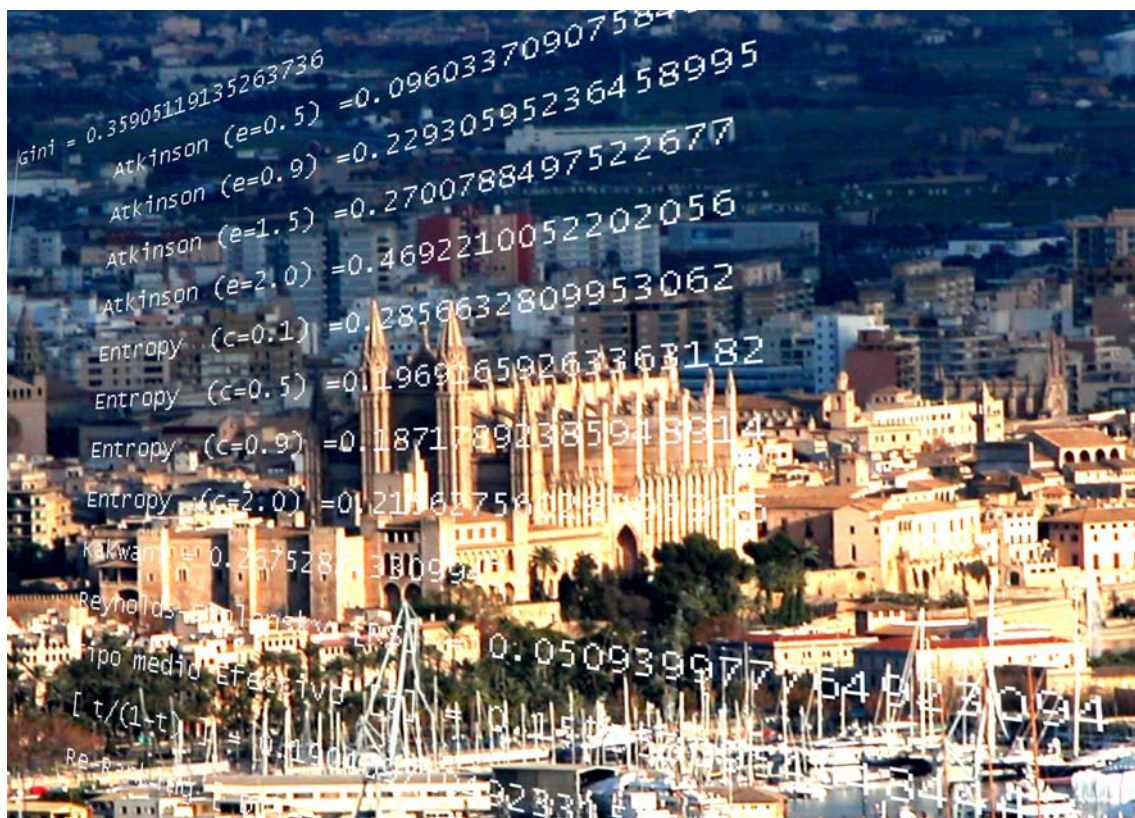
El primer que s'observa és que la dona treballadora presenta un pes semblant en els quatre casos a l'hora de negociar amb el company, però aquest pes disminueix radicalment en el cas de la dona no treballadora. El poder de negociació de cada un dels membres de la parella augmenta en funció del que aporten econòmicament a la unitat familiar o a la parella, però no solament quant al seu salari sinó també en tot allò que es deriva del sistema o sistemes de redistribució de renda vigent als seus països.

També es pot observar que el seu pes s'incrementa en tots els casos si la parella té fills, en més o menys mesura segons el país.

Taula 1

	Finlàndia		Alemanya	
	Home	Dona	Home	Dona
Parelles sense fills				
- Dona no treballadora	0.638	0.362	0.712	0.288
- Dona treballadora	0.549	0.451	0.550	0.450
Parelles amb fills				
- Dona no treballadora	0.557	0.443	0.478	0.522
- Dona treballadora	0.505	0.495	0.456	0.544

	Itàlia		Regne Unit	
	Home	Dona	Home	Dona
Parelles sense fills				
- Dona no treballadora	0.817	0.183	0.785	0.215
- Dona treballadora	0.525	0.475	0.566	0.434
Parelles amb fills				
- Dona no treballadora	0.759	0.241	0.655	0.345
- Dona treballadora	0.518	0.482	0.521	0.479

Observem l'enorme diferència entre les dones no treballadores italianes i les no treballadores finlandeses. La situació de la dona a Itàlia, tingui o no tingui fills, és molt més precària que en qualsevol altre dels tres països de l'exemple.

Què podria fer un hipotètic govern italià que volgués augmentar el benestar de la dona al seu país fins a les quotes conquerides per les dones finlandeses? Formulat d'una altra manera: Quines mesures incorpora l'Estat finès per aconseguir aquests percentatges? Doncs, en principi, dues mesures essencials:

En primer lloc, l'Estat rebaixa un 20% les cotitzacions socials a les empreses que contracten una dona. I en segon lloc, en cas d'haver de donar un subsidi a la família, l'Estat el concedeix a la dona en cas que la parella tingui fills.

L'aportació, doncs, d'una dona finlandesa a la família, sigui dona treballadora o no, és molt superior que l'aportació d'una dona italiana –sempre en termes de recursos econòmics. D'aquesta manera el seu pes en la negociació en el si de la

unitat familiar augmenta fins a igualar-se amb l'home.

Segons explica el doctor Spadaro, "en general a tot Europa el segon sou que entra en una família correspon, encara, a la dona. Són pocs els homes que tenen un salari més baix que la seva dona. Això té efectes en el repartiment dels rols en la família, en l'assumpció de les tasques de la casa primordialment per part de la dona, igualment quant a la cura dels fills. En molts casos la dona amb un salari baix renuncia al treball fora de casa perquè considera que no compensen els pocs recursos que entren a la unitat familiar en relació amb les despeses que el mateix fet de treballar li suposa. Hi ha excepcions, però. A Dinamarca es dona un repartiment equitatiu entre home i dona en les tasques de la casa i també uns salaris més elevats en el cas de les dones treballadores. A més, el mercat de treball és molt flexible, en bona mesura perquè l'Estat ha posat un seguit de mecanismes de defensa del ciutadà en situació d'atur i pobresa. Ara bé, el model danès duu aparellada una elevada càrrega impositiva. En aquest cas, el model incentiva la incorporació de la dona al mercat de treball. En canvi, altres

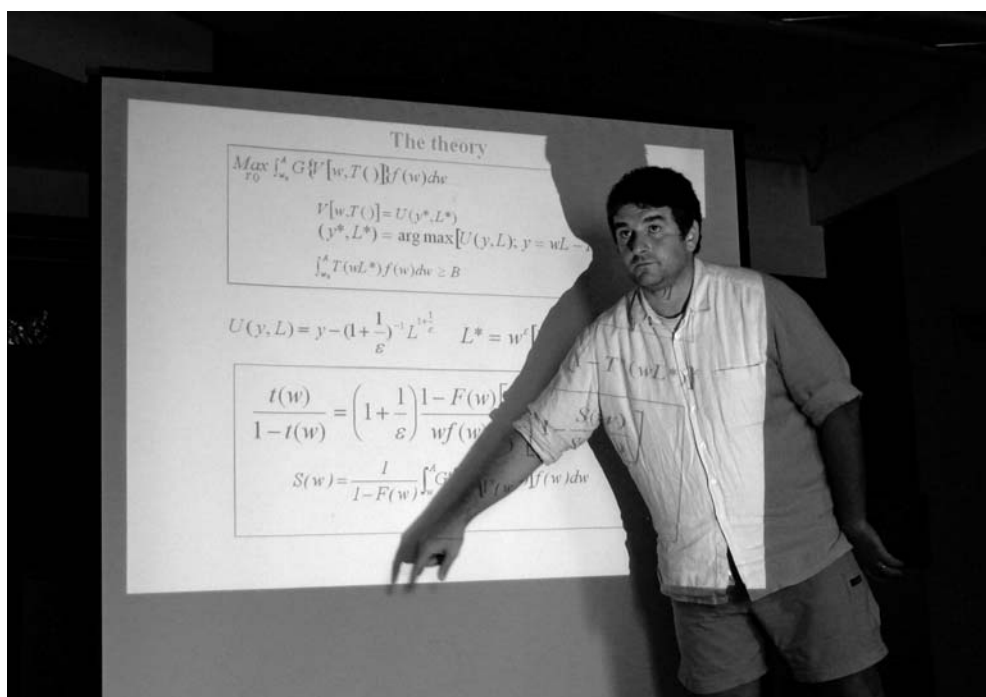
models, com l'alemany o el francès en l'actualitat, tendeixen a desincentivar aquesta incorporació. No hem d'oblidar que una cosa és el discurs polític i l'altra el conjunt de mesures que es prenen en matèria impositiva, de subsidi i prestacions, que no s'avenen amb els objectius expressats”.

“El nostre paper com a economistes – afirma el doctor Spadaro– és assessorar el planificador social. Si l'objectiu d'aquest és

d'augmentar la presència de la dona en el mercat de treball, podem acudir a certs models d'Estat del benestar (com el danès o el finès, per exemple) i esbrinar els efectes que tindria l'aplicació d'aquests models en la realitat sociolaboral de la població espanyola. En aquest punt la microsimulació és essencial perquè pot desvelar riscos no tinguts en compte a priori: unes determinades mesures preses a Dinamarca poden tenir uns efectes distints a Espanya”.

Taula 2

		Escenari amb un tipus proporcional del 38%									Total
Combinació d'hores treballades per la parella (Home / Dona)		0/0	0/25	0/40	40/0	40/25	40/40	50/0	50/25	50/40	
Escenari de 1999	0/0	0.42	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.42
	0/25	0.00	0.20	0.00	0.01	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.21
	0/40	0.02	0.01	5.73	0.05	0.00	0.00	0.01	0.00	0.00	5.82
	40/0	0.08	0.01	0.02	39.87	0.00	0.00	0.04	0.00	0.00	40.02
	40/25	0.00	0.00	0.01	0.19	5.64	0.00	0.08	0.00	0.01	5.93
	40/40	0.04	0.02	0.20	0.67	0.05	17.01	0.30	0.01	0.00	18.30
	50/0	0.04	0.00	0.01	0.32	0.00	0.00	20.21	0.00	0.00	20.58
	50/25	0.00	0.00	0.00	0.06	0.00	0.00	0.04	2.28	0.00	2.39
	50/40	0.00	0.00	0.02	0.24	0.01	0.02	0.10	0.01	5.95	6.34
Total		0.61	0.25	5.98	41.41	5.70	17.03	20.77	2.30	5.95	100.00

Què passaria si...

Què passaria si s'instauràs un tipus únic i proporcional de l'impost sobre la renda de les persones físiques? Tornam a la pregunta que formulàvem al principi. Vegem-ho amb un dels resultats extrets d'una de les darreres recerques del grup. A la taula 2 hom pot observar els canvis que es produirien en parelles espanyoles si el tipus fos proporcional del 38% combinat amb una renda mínima de 3.526 euros, és a dir cada euro guanyat per l'home o la dona, sigui quin sigui el seu salari, està gravat amb el 38% (molt semblant al model danès), i a més la dona tingués dret al subsidi mencionat.

La taula compara aquest escenari hipotètic (en horitzontal) amb l'escenari real de l'IRPF l'any 1999 (en vertical). I ho fa per una sèrie de supòsits que difereixen en el nombre d'hores de treball que fa l'home (primera dada) i les que fa la dona (segona dada). En la diagonal apareixen els percentatges de cada supòsit, que no farien variar el seu comportament laboral si es dugués a terme la reforma.

En vermell i blau es destaquen els percentatges més acusats de canvi en la situació laboral de cada membre de la parella després de les reformes. En un 0,67 per cent de les parelles en què tots dos membres treballaven 40 hores setmanals, la dona deixaria de treballar fora de casa. També deixaria de treballar la dona en un 0,30 per cent de les parelles que fins a la reforma ho feien 40 hores augmentant la càrrega laboral l'home. En canvi, en un 0,20 per cent dels casos seria l'home el que deixaria de treballar. I de manera general, hi hauria una reducció en les hores treballades pels homes (en vermell).

En síntesi, si el salari de la dona és baix, l'efecte conjunt d'un increment del tipus i un subsidi universal, suposaria l'abandonament del mercat laboral.

Tots aquests resultats són aportats per algorismes que treballen en diversos tipus de variables. Per descomptat variables econòmiques (salari, patrimoni, prestacions, etc.), però també variables demogràfiques (edat, sexe..) i sociodemogràfiques (situació familiar, estudis, salut, recorregut professional...) per cada individu de la mostra.

Els resultats esmentats formen part d'un dels darrers treballs publicats pels doctors Amedeo Spadaro i Francesc Oliver (UIB), realitzat conjuntament amb José María Labeaga, recentment nomenat director de l'Institut d'Estudis Fiscals, i que ha consistit a avaluar l'impacte sobre el treball d'una possible reforma del tipus de l'IRPF a un tipus proporcional (*Discrete Choice Models of Labour Supply, Behavioural Microsimulation and the Spanish Tax Reforms. Journal of Economic Inequality*).

Les dades obtingudes, en aquest cas, confirmen que el mercat de treball a Espanya no és gaire flexible. Tal com explica el doctor Spadaro, "baldament es reduís un 5% el sou net, la majoria de treballadors no disminuirien a Espanya el nombre d'hores de treball. Això no passaria –indica– als Estats Units, per exemple, amb un mercat de treball molt més flexible que l'Europa continental. Cal pensar que als Estats Units, l'anàlisi que pot fer una persona amb sou molt elevat davant una reducció del 5% no consisteix a pensar en allò que deixa de guanyar sinó que l'hora de lleure se li abarateix també un 5%".

Tal com hem vist en els exemples anteriors, els models de simulació permeten establir canvis de comportament de la població en funció de reformes. Sense anar més enfora, la microsimulació permet saber com es modifica el nombre d'hores treballades l'any –la productivitat, al cap i a la fi– en funció de modificar el salari net (via impositora). Això suposa, per tant, definir a priori a través d'una funció matemàtica les relacions existents per a cada cas entre la variable "hores treballades l'any" i la resta de variables esmentades.

De la mateixa manera els models de microsimulació permeten predir canvis de comportament sobre la base d'evolucions en les variables demogràfiques: envelliment de la població, disminució dels matrimonis, etc. No d'altra manera, per exemple, es pot analitzar la sostenibilitat del sistema de pensions, amb prediccions de cinquanta anys.

Projectes actuals finançats

Títol: The Evaluation of Redistribution Policies by Simulation Techniques
 Entitat finançadora: Agence Nationale de la recherche, Gouvernement Français, BLAN06-2_139446
 Període: 2006- 2009

Títol: Imposición optima aplicada: una aplicación de la microsimulación
 Entitat finançadora: Ministeri d'Educació i Ciència SEJ2005-08783-C04-03/ECON
 Període: 2005-2008

Projectes anteriors

Títol: Applied Dynamical Optimal Taxation
 Entitat finançadora: Fundación BBVA
 Període: 2004-2006

Títol: Complex Systems Network of Excellence (EXYSTENCE)
 Entitat finançadora: Unió Europea (Future Emerging Technologies (FET) European Program IST-2001-32802)
 Període: 2002-2005

Títol: Micro simulación de las reformas de los sistemas de redistribución y de las políticas sociales: análisis de la política familiar en España y en Portugal en un marco comparado europeo
 Entitat finançadora: Ministeri de Ciència i Tecnologia, Acció integrada Hispano-portuguesa HP 2002-0031
 Període: 2003-2004

Títol: Microsimulación y análisis de las políticas públicas: redistribución e incentivos
 Entitat finançadora: Ministeri de Ciència i Tecnologia. Programa nacional de promoció general del coneixement
 Referència: SEC2002-02606
 Període: 2002-2005

Investigador responsable i director del grup

Doctor Amedeo Spadaro, professor de Microeconomia i Economia Pública
 Departament d'Economia Aplicada
 Edifici Gaspar Melchor de Jovellanos
 Tel.: 971 17 30 77
 E-mail: amedeo.spadaro@uib.es

Altres membres de l'equip

Doctor Daniel Cardona, professor de Microeconomia
 Doctor Francesc Oliver, professor de Macroeconomia
 Doctor Joan Rosselló, professor d'Economia Pública

Publicacions recents

JM Labeaga, X Oliver, A Spadaro. Discrete Choice Models of Labour Supply, Behavioural Microsimulation and the Spanish Tax Reforms *Journal of Economic Inequality*. En publicació. 2008.

K Orsini, A Spadaro. Strategic Weight Within Couples: A Microsimulation Approach *Research on Economic Inequality*, vol 15, (2007). Pàg 99-132.

K Konrad, A Spadaro. Títol: Education, Redistributive Taxation and Confidence *Journal of Public Economics*, vol 90, 1-2, pàg 171-188 (2006).

F. Bourguignon, A Spadaro. Títol: Microsimulation as a Tool for Evaluating Redistribution Policies. *Journal of Economic Inequality*, vol 4, nº 1, pàg 77-106 (2006).

A Spadaro. Microsimulation and Normative Policy Evaluation: an Application to some EU Tax-Benefits System. *Journal of Public Economic Theory*, vol 7. nº 4, pàg 593-622 (2005).

Llibres

A Spadaro. "Microsimulation as a Tool for the Evaluation of Public Policies: Methods and Applications", FBBVA, Madrid (2007).

Capítols de llibres

X. Oliver, A Spadaro. Basic Income or Vital Minimum? A Note on the Distributive Effects of Possible Reforms of the Spanish Income Tax en: "Modelling Our Future: Population Ageing, Social Security and Taxation". Coord. Harding, A and Gupta, A. International Symposia in Economic Theory and Econometrics. Vol 15; North Holland, Amsterdam. 2007.

X. Oliver, A Spadaro. GLADHISPANIA (A Spanish Tax-Benefits Microsimulation Model) en: "Modelling Our Future: Population Ageing, Social Security and Taxation". Coord. Harding, A and Gupta, A. International Symposia in Economic Theory and Econometrics. Vol 16; North Holland, Amsterdam. 2007.

A Spadaro. Implicit social preferences and fiscal reforms: a microsimulation analysis for Spain en: "Microsimulation in Action: Policy Analysis in Europe using Euromod". Coords. O Bargain i S Polachek. Research in Labour Economics Series, Elsevier. 2006.

Reportatge finançat per

**Govern
de les Illes Balears**

Conselleria d'Economia,
 Hisenda i Innovació
 Direcció General de Recerca,
 Desenvolupament Tecnològic i Innovació